

Av **eldste James J. Hamula**
i De sytti

Nadverden og forsoningen

Nadverdens ordinans må bli mer hellig for hver av oss.

Kvelden før Getsemane og Golgata samlet Jesus sine apostler til gudstjeneste en siste gang. Stedet var det øvre rom i hjemmet til en disippel i Jerusalem, og tiden var påske.¹

Foran seg hadde de det tradisjonelle påskemåltidet, som besto av offerlammet, vin og usyret brød, symboler på Israels tidligere redning fra slaveri og død², og på en fremtidig forløsning.³ Da måltidet nærmet seg slutten, tok Jesus et brød, takket og brøt det,⁴ ga det til sine apostler og sa: "Ta, et."⁵ "Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg."⁶ På lignende måte tok han kalken med vin, velsignet den, sendte den rundt til de andre og sa: "Denne kalk er den nye pakt i mitt blod,"⁷ "som utgytes... til syndenes forlatelse."⁸ "Gjør dette til minne om meg."⁹

På denne enkle, men dyptgripende måten innstiftet Jesus en ny ordinans for Guds paktsfolk. Nå skulle ikke lenger dyreblood utgytes eller kjøtt av dyr spises i påvente av et forløsende offer av en Kristus som skulle komme.¹⁰ I stedet skulle symbolene på det sønderrevne kjøttet og det utgytte blodet fra den Kristus som allerede hadde kommet,

bli spist og drukket til minne om hans sonoffer.¹¹ Deltagelse i denne nye ordinansen skulle tilkjennegi for alle, høytidelig godtagelse av Jesus som den lovede Kristus og helhjertet villighet til å følge ham og holde hans bud. For dem som ville tilkjennegi og leve sitt liv på denne måten, ville den åndelige død gå dem forbi, og evig liv ville være sikret.

I timene og dagene som fulgte, gikk Jesus inn i Getsemane, ble ført til Golgata og kom triumferende ut fra Josef av Arimateas grav. Etter at han dro fra dem, kom Jesu trofaste disipler i og rundt Jerusalem sammen den første dagen i uken for å "bryte brødet"¹², og de gjorde det "urokkelig".¹³ De gjorde det ganske sikkert ikke bare for å minnes sin avdøde Herre, men også for å uttrykke takknemlighet for og tro på hans strålende forløsning.

Da Jesus besøkte sine disipler i Amerika, innstiftet han også nadverden blant dem.¹⁴ Da han gjorde det, sa han: "Dette skal dere alltid se til å gjøre,"¹⁵ og "det skal være et vitnesbyrd for Faderen at dere alltid husker meg."¹⁶ I begynnelsen av gjenopprettelsen innstiftet Herren igjen nadverdets ordinans, og ga oss instruksjoner som ligner på dem han ga sin tidligere disipler.¹⁷

Nadverdets ordinans har blitt kalt "en av Kirkens helligste ordinanser."¹⁸ Den må bli mer hellig for hver av oss. Jesus Kristus selv innstiftet nadverdets ordinans for å minne oss på hva han gjorde for å forløse oss, og for å lære oss hvordan vi kan benytte oss av hans forløsning, og derved få bo hos Gud igjen.

Med revet og brutt brød tilkjennegir vi at vi minnes Jesu Kristi fysiske legeme – et legeme som var plaget med smerter, lidelser og fristelser av alle slag,¹⁹ et legeme som bar en byrde av kvaler tunge nok til å blø fra hver pore,²⁰ et legeme hvis kjøtt ble revet og hvis hjerte ble brutt ved korsfestelse.²¹ Vi tilkjennegir vår tro på at selv om det samme legemet ble stedt til hvile i døden, ble det oppreist fra graven til livet, for aldri mer å kjenne sykdom, forfall eller død.²² Og når vi eter brødet, bekrefter vi at i likhet med Kristi jordiske legeme, vil vårt legeme

bli løst fra dødens bånd, oppstå seirende fra graven og føres tilbake til vår evige ånd.²³

Med et lite beger med vann tilkjennegir vi at vi minnes blodet Jesus utgjør og den åndelige lidelsen han utholdt for hele menneskeheten. Vi minnes den smerte og sorg som fikk store bloddråper til å falle i Getsemane.²⁴ Vi minnes slagene og piskingen han utholdt i hendene på sine fangevoktere.²⁵ Vi minnes blodet han utgjør fra hendene, føttene og siden på Golgata.²⁶ Og vi minnes hans personlige refleksjon over sin lidelse: "Hvor svære vet du ikke, hvor intense vet du ikke, ja, hvor tunge å bære vet du ikke."²⁷ Når vi drikker vannet, bekrefter vi at hans blod og lidelse sonet for våre synder, og at han vil ettergi våre synder hvis vi tar imot og godtar prinsippene og ordinansene i hans evangelium.

Med brød og vann blir vi altså minnet på at Kristus forløser oss fra død og synd. Rekkefølgen med brødet først og deretter vannet, er ikke ubetydelig. Når vi spiser brødet blir vi minnet på vår egen uunngåelige oppstandelse, som består av mer enn bare gjenopprettelsen av legeme og ånd. Ved oppstandelsens kraft vil vi alle føres tilbake til Guds nærhet.²⁸ Denne virkelighet gir oss det grunnleggende spørsmål i vårt liv. Det grunnleggende spørsmål vi alle står overfor, er ikke om vi vil leve, men hvem vi vil leve sammen med når vi dør. Selv om vi alle vil komme tilbake til Guds nærhet, vil ikke alle få bli hos ham.

Gjennom jordelivet blir hver enkelt av oss tilsmusset av synd og overtredelse.²⁹ Vi vil ha hatt tanker, ord og gjerninger som slett ikke har vært gode.³⁰ Kort sagt vil vi være urene. Og konsekvensen av urenslighet i Guds nærhet gjorde Jesus klinkende klar:

"Intet urent kan bo... i hans nærhet."³¹ Denne realiteten gikk opp for Alma den yngre som, da han ble møtt av en hellig engel, ble så tynget, opprørt og plaget av sin urenhet at han ønsket "å bli vist bort og tilintetgjort, både på legeme og sjel, og slippe å bli ført frem og stå i... Guds nærhet."³²

Når vi tar del i nadverdens vann, lærer vi hvordan vi kan bli gjort rene fra synd og overtredelse og dermed stå i Guds nærhet. Ved å utgyte sitt uskyldige blod, tilfredsstilte Jesus Kristus rettferdighetens krav for hver eneste synd og overtredelse. Han tilbyr seg så å gjøre oss rene hvis vi vil ha tro nok på ham til å omvende oss, motta alle de frelsende ordinanser og pakter, som begynner med dåpen, og motta Den hellige ånd. Når vi mottar Den hellige ånd, blir vi lutret og rensset. Jesus gjorde denne læren svært tydelig:

"Intet urent kan komme inn i [Guds] rike... [Intet inngår] til hans hvile unntatt de som har tvettet sine klær i mitt blod..."

Dette er befalingen: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den Hellige

Ånd, så dere kan stå ubesmittet for meg på den siste dag."³³

Dette er Kristi lære.³⁴ Når vi mottar denne læren og lever deretter, blir vi dermed tvettet i Kristi blod og gjort rene.³⁵

Gjennom nadverdsbønnene uttrykker vi at vi godtar denne Kristi lære og vårt løfte om at vi vil etterleve den. I vår bønn til Gud vår evige Fader erklærer vi at vi alltid vil minnes hans dyrebare Sønn. Først må vi vitne om at vi er "villige" til å minnes. Deretter vitner vi om at vi "minnes". Dermed gir vi høytidelige løfter om å utøve tro på Jesus Kristus og at han vil forløse oss fra død og synd.

Vi erklærer videre at vi vil "holde hans bud". Det er en høytidelig forpliktelse til å omvende oss. Hvis våre tanker, ord eller handlinger har blitt mindre enn de burde være i dagene før, forplikter vi oss igjen til bedre å innrette vårt liv etter hans i dagene som kommer.

Så erklærer vi at vi "er villige til å påta [oss Sønnens] navn."³⁶ Dette er en høytidelig forpliktelse til å underkaste oss hans myndighet og gjøre hans arbeid, som omfatter at vi selv mottar alle frelsende ordinanser og pakter.³⁷

Når vi forplikter oss til disse prinsippene, er vi lovet i nadverdsbønnene at "hans Ånd alltid kan være hos [oss]."³⁸ Å motta Ånden igjen er en fullendt velsignelse fordi Ånden er det middel som lutrer og renser oss fra synd og overtredelse.³⁹

Brødre og søstre, den viktigste begivenhet i tid og all evighet er Jesu Kristi forsoning. Han som utførte forsoningen, har gitt oss ordinansen som ikke bare hjelper oss å minnes, men også å gjøre krav på velsignelsene ved dette aller største uttrykk for nåde. Regelmessig og helhjertet deltakelse i denne hellige ordinans hjelper oss å fortsette å ta imot og etterleve Kristi lære etter dåpen, og derved fortsette og fullføre prosessen med helliggjørelse. Faktisk hjelper nadverdens ordinans oss å holde trofast ut til enden og motta Faderens fylde på samme måte som Jesus gjorde, nåde for nåde.⁴⁰

Jeg bærer vitnesbyrd om Jesu Kristi kraft til å forløse oss alle fra død og synd og ved hjelp av sitt prestedømmes ordinanser, herunder nadverden, til å forberede oss til å "se Guds, ja, Faderens åsyn og leve".⁴¹ Måtte vi motta nadverden neste uke og hver uke deretter med sterkere ønske og mer oppriktig hensikt. Det ber

meg om i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matteus 26:17–20; Markus 14:12–17; Lukas 22:7–18.
2. Se 2 Mosebok 12; 4 Mosebok 28:16–25; Bible Dictionary, "Feasts."
3. Se 2 Mosebok 13:12–13; Mosiah 2:3–4; Moses 5:5–8.
4. Se Matteus 26:26; Markus 14:22; Lukas 22:19; 1 Korinterbrev 11:24. Til sammenligning, når Jesus innstifter nadverden blant nephittene etter sin oppstandelse, bryter han brødet, for så å velsigne det (se 3 Nephi 18:3).
5. Matteus 26:26; Markus 14:22; 1 Korinterbrev 11:24.
6. Lukas 22:19; se også 1 Korinterbrev 11:24.
7. Lukas 22:20; se også Matteus 26:28; Markus 14:24; 1 Korinterbrev 11:25.
8. Matteus 26:28.
9. Lukas 22:19; se også 3 Nephi 18:11.
10. Se 2 Nephi 11:4; 25:24–25; Jakobs bok 4:5; Alma 34:14; 3 Nephi 9:17, 19–20; Moses 5:5–8.
11. Se Johannes 6:51–57; 1 Korinterbrev 11:24–26; Lære og pakter 20:40.
12. Apostlenes gjerninger 20:7.
13. Apostlenes gjerninger 2:42.
14. Se 3 Nephi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nephi 18:6.
16. 3 Nephi 18:7.
17. Se Lære og pakter 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith* (2013), 96. "Etter min oppfatning er nadverdsmøtet det helligste av alle Kirkens møter" (*Læresetninger – Joseph Fielding Smith*, 95).
19. Se Alma 7:11.
20. Se Lukas 22:44; Mosiah 3:7; Lære og pakter 19:18.
21. Se Salmene 22:16; Johannes 19:33–34;

20:25–27; 3 Nephi 11:14; Lære og pakter 6:37; James E. Talmage, *Jesu Kristus*, 3. utg. (1916), 491.

22. Se Matteus 28:6; Lukas 24:6, 39; Johannes 20:20; Lære og pakter 76:22–24.
23. Se Johannes 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nephi 27:13–15.
24. Se Lukas 22:44; Mosiah 3:7; Lære og pakter 19:18.
25. Se Jesaja 53:5; Matteus 26:67; 27:26, 29–30; Markus 14:65; 15:15, 19; Lukas 22:63–65; Johannes 19:1; Mosiah 15:5.
26. Se Matteus 27:35; Markus 15:15; Lukas 23:33; Johannes 19:16, 33–34.
27. Lære og pakter 19:15.
28. Se Alma 11:42–45; 3 Nephi 27:13–15.
29. Se Moses 6:55.
30. Se Matteus 5:27–28; 12:36; Jakobs brev 3:1–13; Mosiah 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moses 6:57; se også 1 Korinterbrev 6:9; Efeserne 5:5; 1 Nephi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nephi 27:19; Lære og pakter 1:31–32; .
32. Alma 36:15; se også vers 14; Johannes åpenbaring 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nephi 27:19–20.
34. Se 2 Nephi 31:2–21; 3 Nephi 11:31–41; 27:13–22; Lære og pakter 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Se 3 Nephi 27:19; se også Johannes åpenbaring 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ether 13:10–11; Moses 6:59–60.
36. Lære og pakter 20:77; Moroni 4:3.
37. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, "Taking upon Us the Name of Jesus Christ," *Ensign*, mai 1985, 80–83.
38. Lære og pakter 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Se Romerne 15:16; 1 Korinterbrev 6:11; 2 Nephi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nephi 27:20; Moroni 6:4.
40. Se Lære og pakter 93:6–20.
41. Lære og pakter 84:22.